

Sygn. akt VIII C 2615/16

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 lutego 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Bielecka-Gąszcz

Protokolant: sekr. sąd. Izabella Bors

po rozpoznaniu w dniu 10 lutego 2017 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.

przeciwko L. S. (1)

o zapłatę 1.786,50 zł

oddala powództwo.

Sygn. akt VIII C 2615/16

UZASADNIENIE

W dniu 19 sierpnia 2016 roku powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka (...) w W. wytoczył przeciwko pozwanemu L. S. (2) powództwo o zapłatę kwoty 1.786,50 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości wskazanej w pozwie od kwoty 1.500 zł od dnia 21 października 2013 roku do dnia zapłaty oraz wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód podniósł, że pozwanego łączyła z pierwotnym wierzycielem (...) Sp. z o.o. (dawniej (...) Sp. z o.o.) umowa pożyczki nr (...), na mocy której pozwany otrzymał w dniu 20 września 2013 roku kwotę 1.500 zł zobowiązując się do jej zwrotu wraz z prowizją w kwocie 286,50 zł w terminie 30 dni. Pożyczkobiorca nie wywiązał się z przyjętego na siebie zobowiązania, zaś na mocy umowy cesji powód przejął prawa do wierzytelności wobec pozwanego z tytułu umowy pożyczki. **(pozew 2-3)**

Na rozprawie w dniu 10 lutego 2017 roku w imieniu powoda nikt się nie stawił, zawiadomienie doręczono prawidłowo. Pozwany nie stawiła się na termin rozprawy pomimo prawidłowego wezwania, nie żądał przeprowadzenia rozprawy pod jego nieobecność, nie złożył również żadnych wyjaśnień, w tym odpowiedzi na pozew. **(wzmianka o wydaniu wyroku zaocznego k. 25, potwierdzenia odbioru k. 23-24)**

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo nie było zasadne i nie zasługiwało na uwzględnienie.

W przedmiotowej sprawie powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka (...) w W. nie wykazał, że przysługuje mu wierzytelność w stosunku do pozwanego L. S. (2) wynikająca z zawartej przez niego z pierwotnym wierzycielem umowy pożyczki. Powód nie wykazał swej legitymacji czynnej do występowania w przedmiotowym procesie, albowiem nie przedłożył żadnych dokumentów (przedmiotowej umowy, umowy przelewu wierzytelności,

байдз тэж выцягу з такой умовы), з якіх трэці вынікалібы, жэ пазваны жэст дэжнікіем павода. В оцне Сэду легітымачы чыннэй павода нэ моэна рэвнэйж вывэдзіч скутэчнэй з трэці ошвядчэня о збычю вэрзытэлнэй спорэждзэнэ в днлу 27 ліпца 2016 року прэз прэзеса зарэжду (...) Sp. з о.о. в W.. Прэджітэвэ ошвядчэня станові вылічнэй дэкумент прыватны, ктэрего формална моч дэвэдэвэ, як станові арт. 245 к.п.ч., огрэчнэй сія до дэвнэманнэй, жэ аур дэкументу злэжыл ошвядчэня нлм обжэтэ. Тылкэ в такім закрасе дэкумент тэн нэ буджы вэпльнлвості Сэду. Матеріална моч дэвэдэвэ тэго дэкументу, бэз пэпарчя го осповэднлнмі дэкументамі жрэдлэвымі, тж. умовэ цэсжы враз з залэчнлкіем, а такжэ вобэч становіска пазванэго квэстлонужэчэго пэзэв в чэлостві, жэст нлклэ. Жэднэчэствэй прэжпэвннэй вымэга, жэ трэчэ ошвядчэня завартэго в дэкументіе прыватным нэ жэст обжэтэ дэвнэманнэй згоднлстві з правдэ завартых в нлм твэрждэв. Затэм дэкумент прыватны нэ жэст дэвэдэвэ рэчэжыствэго стану рэчэжы (пор. вэрк SN з днла 25 врэснэй 1985 р., IV PR 200/85, OSNC 1986, нр 5, поз. 84).

В тым мліясу прэжпэвннэй вымэга, жэ згоднэй з трэчэй прэжпэсу арт. 6 к.ч., чіжэр удэвэдннэй твэрждэня фактычнэй спэчжы вэ на тэж строні, ктэра з тэго твэрждэня вывэджы скуткы правнэй. В консеквэчжы в прэджітэвэй справі тэ пэвдэ влннэй удэвэдннэй, жэ пазваны пэвннэй залплатіч му нэлжэностэ в вэсэкостві 1.786,50 зл з одсэткамі од дэты wskазанэй в пэзвіе в звлэжкэ з завартэ умовэ пэжжычкы (тэ нэ на пазваным спэчжывал чіжэр удэвэдннэй тэго, жэ умовы такій нэ завэрал і нэ жэст задлужэны). Стосовнэй бовіем до трэці арт. 232 к.п.ч., строны сэ обовіжэванэ wskазывач дэвэдэвэ дла ствэрждэня фактэв, з ктэрых вывэджы скуткы правнэй. Ознэчэя тэ, жэ обэчнэй Сэд нэ жэст осповэджлалнэй за вынлк пэстэпэвэня дэвэдэвэго, а ржжыкэ нэудэвэдннэй пэдставы фактычнэй жэданнэй поносл пэвдэ. Сэд орэжэкажы в прэджітэвэй справі в пэвлн пэджлэя зал становіска Сэду Налжыжшэго, вэрэжэне в вэркэ з днла 17 гуднлня 1996 року (I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/76), жэ рэчэжэ сэду нэ жэст зарэждэня дэчэвэджэ в чэлу узупэвлннэй луб вжэжлннэй твэрждэв строн і вжжычя сэрдкэв дэвэдэвэных пэзвалэжэчых на іч удэвэдннэй анл тэж сэд нэ жэст зобовіжэванэ до прэжпэвэдэня з урэжду дэвэдэвэ змліжэжэчых до вжэжлннэй околлчнэстві істэвных дла рэзстржжычэня справы (арт. 232 к.п.ч.). Обовіжэк прэджэствэрнэй дэвэдэвэ спэчжы вэ на стронэх (арт. 3 к.п.ч.), а чіжэр удэвэдннэй фактэв мэлжэчых дла рэзстржжычэня справы істэвнэй знэчэвнэй (арт. 227 к.п.ч.) спэчжы вэ на строні, ктэра з фактэв тых вывэджы скуткы правнэй (арт. 6 к.ч.).

На маргінэсіе нэлжы в тым мліясу прэжтэчжычэ трэчэ арт. 207 § 6 к.п.ч., згоднэй з ктэрым Сэд пэвннэй спэжнлнэ твэрждэня і дэвэдэвэ, чжыба жэ строна управдэвэпэвднлн, жэ нэ злэжылэ іч в пэзвіе, осповэджы на пэзэв луб дэлжым плісміе прэжжэтовавчым бэз свэжэй влнл луб жэ увжжлэвдннэй спэжнлнэных твэрждэв і дэвэдэвэ нэ спэвэджычэ звлэчкы в рэзпэзнаннл справы албо жэ вжстэпэжы ічнэй вжжэжтэковэй околлчнэстві. Згоднэй з трэчэй пэвэланэго пэвжжэй прэжпэсу заніебнэня строны в закрасе зглэсжэня на ознэчэным этэпіе пэстэпэвэня твэрждэв і дэвэдэвэ рэджэ пэвэжнэй консеквэчжы, бовіем строна тэ трэчэ правэ іч пэвэланнэй на пэжнлнжшым этэпіе пэстэпэвэня.

В нлнэйжшэй справі узнэчэ нэлжы, іж тэ пірвшэ пэсіджэня прэжжэчэнонэ на рэзпэвэ вжжэчэвалэ дла павода оствэчэчнэй термін на зглэсжэня стосовных внлоскэв дэвэдэвэных, чжэго жэднэк пэвдэ нэ учжыл. Констэчэчжы тэж нэ змліжэня околлчнэствэ, іж Кэдэкс пэстэпэвэня чыллнэй дэжэ стронм мэжлнлвостэ прэджэствэрнэй новых дэвэдэвэ в пэстэпэвэніу одвэвэчым (арт. 381 к.п.ч.). Мэжлнлвостэ тэ жэст бовіем обэстржжэна окрэслэнымі вэрэвнкамі - пэтржэба пэвэланнэй сія на даны дэвэдэвэ мусл сія ужэвнлч жуж пэ закэччэвнл пэстэпэвэня прэджэ Сэдем пірвшэй інстэчэчжы - пржы чжым строна нэ можэ скутэчнэй жэданэ понэвннэй луб узупэвлннэй дэвэдэвэ в пэстэпэвэніу апэлачжычнэй лл тылкэ длатэго, жэ спэджэвэла сія коржжстнэй дла сібэй оцнэй окрэслэного дэвэдэвэ прэджэ Сэдем пірвшэй інстэчэчжы (пор. вэрк SN з днла 10.07.2003 р., I CKN 503/01, LEX нр 121700; вэрк SN з днла 24.03.1999 р., I PKN 640/98, OSNP 2000/10/389).

На грунчй прэджітэвэй справы узнэчэ нэлжы, жэ конэчэчностэ вжжэчэня легітымачы чыннэй павода істнлэла нэвэпльнлвэй жуж на этэпіе пэстэпэвэня прэджэ Сэдем пірвшэй інстэчэчжы, скэро твэрждэня тэ становіло пэдставэ рэзжчэня дэчэвэджэнонэ нлнэйжшым пэвдэжтвэм. Строна пэвэдовэя муслэла мліяч свіадэвэчэ нэдэстэчэчнэй мочы дэвэдэвэ злэжэных до акт справы дэкументэв, звлэсчэчэ, жэ зарэждэвнэм з днла 1 врэснэй 2016 року зэсталэ вэзвэна до злэжэня дэкументэв вжжэчэжэчых прэжжэсчйе управнлнэй з вэржжычлэй пірвэтовнэй (...) Sp. з

o.o. w W. na (...) Sp. z o.o. w W. oraz umowy cesji wierzytelności na rzecz powoda wraz z wyciągiem dotyczącym zadłużenia strony pozwanej.

Z powyższych względów, powództwo w przedmiotowej sprawie musiało podlegać oddaleniu, gdyż powód nie udowodnił swojej legitymacji czynnej.

W świetle powyższych rozważań wyłącznie na marginesie podnieść należy, iż roszczenie dochodzone na gruncie niniejszej sprawy w ogóle nie zostało udowodnione. Powód twierdził, że roszczenie to znajduje swoje źródło w umowie pożyczki. Strona powodowa nie przedstawiła jednak jakichkolwiek dokumentów, z których miałyby wynikać kwota składająca się na żądanie pozwu, w szczególności do akt sprawy nie została złożona umowa pożyczki. Powód poprzestał wyłącznie na załączeniu wydruku, w którym zostały wymienione warunki pożyczki, rzekomo zaakceptowane przez pozwanego oraz wyciągu z rachunku bankowego (...), które to dokumenty w ocenie Sądu nie mogą być jednak postrzegane jako dowodzące zasadności pozwu. Wspomniany wydruk nie został opatrzony żadną datą, ani podpisem osoby go sporządzającej, czy też samego pozwanego. Bez wątplenia z dokumentu tego nie można wywieść, że pozwany wyraził zgodę na określone warunki umowy pożyczki, tak dotyczące świadczenia głównego, jak i wysokości prowizji. Powyższego nie dowodzi również załączony przez powoda regulamin udzielania pożyczek, który to dokument ma bardzo ogólnikowy charakter, m.in. z jego treści nie wynika w oparciu o jakie kryteria pożyczkodawca ustalał wysokość prowizji. Sądowi nie umknęło przy tym, że w myśl załączonego regulaminu pierwsza zaciągnięta przez pożyczkobiorcę pożyczka nie może przekraczać kwoty 500 zł, tymczasem wedle twierdzeń powoda pozwany pożyczył kwotę 1.500 zł, przy czym zebrany materiał dowodowy nie pozwala na ustalenie, czy pożyczka ta miała być pierwszą, czy też kolejną, zaciągniętą przez pozwanego. Zawarcia umowy pożyczki nie można także wywnioskować z załączonego wyciągu z rachunku bankowego. Wszystkie dokumenty, o których mowa wyżej, można postrzegać wyłącznie w kategorii dokumentów prywatnych. O czym była zaś mowa wyżej, dokument prywatny nie może stanowić i nie stanowi dowodu na zawarcie przez pozwanego umowy pożyczki. W ocenie Sądu załączone przez powoda dokumenty nie poddają się żadnej merytorycznej weryfikacji, zarówno jeśli chodzi o kwotę pożyczki (powód nie przedłożył wniosku pozwanego o pożyczkę), jak również pozostałe jej warunki. Powód nie wykazał tym samym, że pozwany wnioskował o pożyczkę w określonej wysokości oraz zgodził się na wskazaną w omawianych dokumentach wysokość prowizji oraz termin spłaty pożyczki. Reasumując, Sąd uznał, że powód nie wykazał zasadności dochodzonego roszczenia, nie przedstawił bowiem żadnych dowodów na poparcie swoich twierdzeń. W niniejszej sprawie nie ulega wątpliwości, że powołanie dowodów na wykazanie zasadności roszczenia, zarówno w aspekcie „czy się należy”, jak i aspekcie „ile się należy”, obciążało powoda już w pozwie, a najpóźniej na pierwszej rozprawie. Powód powinien był w pozwie nie tylko jasno wykazać czego się domaga, ale też powołać dowody na wykazanie zasadności swojego żądania. Poza sporem bowiem pozostaje, że zawsze zachodzi obiektywna potrzeba powołania w pozwie dowodów na wykazanie zasadności swoich roszczeń w zakresie żądanej ochrony prawnej.

W przedmiotowej sprawie Sąd wydał wyrok zaoczny, z uwagi na spełnienie przesłanek z art. 339 § 1 k.p.c. i art. 340 k.p.c. Wydanie wyroku zaocznego nie przesądzało jednak o uwzględnieniu powództwa.

Z przepisu art. 339 § 2 k.p.c. wynika, że sąd przyjmuje za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie

lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą chyba, że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Przewidziane w przepisie art. 339 § 2 k.p.c. domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda zastępuje postępowanie dowodowe tylko wówczas, gdy twierdzenia te nie budzą uzasadnionych wątpliwości. Z uwagi na to, że działanie przepisu art. 339 § 2 k.p.c. nie rozciąga się na dziedzinę prawa materialnego, obowiązkiem sądu rozpoznającego sprawę w warunkach zaoczności jest rozważenie, czy w świetle przepisów prawa materialnego twierdzenie strony powodowej uzasadniają uwzględnienie żądania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 31 marca 1999 roku, I CKU 176/97, Prok. i Pr. 1999/9/30, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 czerwca 1997 roku, I CKU 87/97, Prok. i Pr. 1997/10/44, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 1972 roku, III CRN 30/72, LEX nr 7094).

Mając na uwadze powyższe, ze względów, o których wyżej mowa, Sąd wydając w sprawie wyrok zaoczny oddalił powództwo w całości.